Ч. 185 (14.434). Львів, вівторок 18. серпня 1936. Pocztowa oplata oplacona ryczaltem. Рік LVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 504-060. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 доляр, франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 229-41.
„ Друкарні: 229-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Совітсько-фінляндське напруження.

ГЕЛЬЗІНКІ. 17. 8. ПАТ. Московська „Правда" в 7. ц. м. закинула Фінляндії офензивні пляни супроти СССР, вказуючи на будову низки цівільних летунських майданів. З цього приводу фінляндський посол у Москві зложив протест у Наркоміндслі.

Туреччина ліквідує посольство в Адіс-Абебі.

Багатомовна заява ґенерал-ґубернатора.

АДІС АБЕБА, 17. 8. Стефані. Б. турецький шарже д' афер виїхав до Джібуті, залишаючи турецьких громадян під опікою італ. ґенерал-ґубернаторства, що зобовязалося опікуватися турками, так само, як опікується громадянами кожної іншої держави.

ІТАЛІЙСЬКІ МАНЕВРИ.

САН РЕМО, 17. 8. Стефані. Вправи дивізії „Косерія", розміщеної в долині Арджентіни, відбуваються у присутності короля та віцеміністра військ. справ.

Еміґрантська язва у Бельгії.

Справа політичної еміграції у руках червоного комітету.

Флямандський „Гандельсбляд ван Антверпен" займається справою політичних еміґрантів, яких у Бельгії стає щораз то більше. Біда у тому, що до компетенції влади безпеки мішаються політикани з марксівського табору. У міністерській комісії, яка вирішує про кожного еміґранта, чи він має дістати дозвіл на побут, є представники комітету допомоги чужинцям, Матеотія, міжнародньої „Червоної Помочі" та жидівського комітету підмоги. Завдяки цій комісії є тепер у Бельгії 306.000 чужинців. Якщо Бельгія не має піти слідами Еспанії — кінчить „Гандельсбляд", — необхідно скликати конгрес, що створив би спільний національний фронт для оборони Бельгії перед посторонньою інгеренцією.

Анґлія в обличчі еспанських подій.

ЗАЯВА ІДЕНА.

Міністер Іден заявив, що його уряд вповні підтримує зусилля французького щодо міжнароднього зобовязання невмішування в еспанські справи. Як дійде до відповідного договору, уряд готов заборонити постачання обом воюючим сторонам зброї та літаків — навіть цивільних. Британські громадяни, які мішались би до боротьби за тою чи іншою стороною, не можуть рахувати на ніяку опіку.

Нечувані страхіття домашньої війни в Еспанії.

ПАРИЖ, П. А. Т. У м. Бадахос, яке повстанці здобули в суботу вечором приступом на ножі, вулиці і хідники переповнені трупами. **Число населення м. Бадахос зменшилося на 15.000 осіб. Три головні вулиці м. Бадахос у звалищах.**

ЛЬОНДОН, П. А. Т. Португальські журналісти подають подробиці зі страхітливих сцен, які розігралися при здобуванні м. Бадахос. **На кожній вулиці комуністи ставили барикади і за кожну барикаду йшла завзята боротьба. Тіла поляглих творили гори. Мур залитий кровю і подіравлений кулями. Повстанці розстріляли коло 2.000 міліціянтів. По звалищах кружляють жінки і діти та шукають своїх найближчих.** Повстанці здобули 3.000 крісів, кілька скорострілів і гармат.

УСПІХ ПОВСТАНЧОЇ ОФЕНЗИВИ.

СЕН ЖАН ДЕ ЛЮЗ, 17. 8. Авас. Офензива, яку повстанці почали вчора вранці, покінчилася вечором. Повстанці помітно посунулися вперед, здобуваючи нові позиції під Сан Себастіяном.

ГОЛОВНІ БОЇ КОЛО САН СЕБАСТІЯН

ПАРИЖ, П. А. Т. Згідно з інформаціями, які надійшли з Еспанії до Парижа, головні бої йдуть тепер на півночі. Після здобуття м. Бадахос та навязання тісних звязків між військами ген. Моля і ген. Франко повстанці повели головний наступ на Сан Себастіян. Три кольони повстанців машерують тепер на Сан Себастіян та Ірун, щоб остаточно зліквідувати ці вогнища опори мадридського уряду і перервати звязки мадридського уряду з Францією. Акцію повстанців піддержить кружляк „Альмбранте Сервера". Розмах повстанців спиняє факт побрання 1.200 заручників зпоміж осіб у Сан Себастіян та в околиці, які симпатизують з повстанцями. Їм грозить розстріл, якщо від моря заатакують повстанці. Сили повстанців на півночі зміцнилися, бо в порті Ферроль висіло коло 2.000 вояків з Марокка.

ЕСПАНСЬКІ КОМУНІСТИ РОЗСТРІЛЮЮТЬ МАСОВО ЗАРУЧНИКІВ.

ПАРИЖ, П. А. Т. „Фіґаро" повідомляє, що з затяганням домашньої війни в Еспанії поширюється система брати воєнних заручників. І так урядові війська у Сан Себастіян повідомляють, що на випадок нового налету літаків повстанців розстріляють 700 нових заручників. Барсельонський уряд заповів, що на випадок налету літаків розторощить корабель, на якім перебуває кількасот політичних вязнів. У Мадриді сидить теж 1.800 правих і центрових вязнів, яких уряд уважає заручниками.

ПОСЕРЕДНИЦТВО ФРАНЦІЇ — ОСТАННЬОЮ НАДІЄЮ МАДРИДСЬКОГО УРЯДУ.

ПАРИЖ, 17. 8. ПАТ. Останні успіхи повстанців викликали велике враження у паризьких політичних колах, які переконані, що повстанці осягнули ці успіхи завдяки підмозі зза кордону. Примирливий тон представників мадридського уряду і бліді урядові звіти потверджують здогади, що мадридський уряд усю надію покладає на посередництво Франції між ним і повстанцями.

З останніми подіями звязують наглий виїзд до Мадриду секретаря французької ґенеральної конфедерації праці Юго, який у суботу відлетів до Тулюзи, а звідтіля до Мадриду.

Про нас - без нас.

Львів, 17. серпня 1936.

Нема вже українців, які не бачать звязку міжнародніх подій з українською проблемою, чи які бодай не відчувають, що це не є справи, обмежені до Піренейського острова чи якогось іншого клаптика европейського суходолу, лише справи, які у ближчому чи дальшому наслідку, в більшій або меншій мірі, — таки нас торкаються. І чим далі розвиваються події, тим більший цей звязок тим виразніше видно, що по правді там, на терені великих міжнародніх спорів і далеких від нас подій — вирішується майбутня доля України. І замість того, щоб паралельно йшла у світі якнайметкіша українська інформаційно-пропагандивна робота, саме тепер слід ствердити жалюгідне явище, що українці не дають про себе у світі знати і чути, що не стараються втримувати старих контактів та творити нові і що взагалі вони неначе відсуваються від світа, коли український інтерес вимагає, щоб світ знайомився з вагою української справи якнайшвидше і найосновніше.

Чия це вина? Безумовно, що у першій і головній мірі української еміграції та взагалі всіх земляків, які живуть на чужині. Край зайнятий боротьбою за свої щоденні потреби, за великі й малі речі, від яких проте залежить культурно-суспільний і господарський рівень народу, — край не може ще активно якслід брати участи у закордонній інформаційній службі. Потрібні булиб на це величезні фонди, величезний апарат людський і технічний, — взагалі це річ майже невикональна. Але це річ еміграції і всіх закордонних земляків: вони мають свій перший і святий обовязок інформувати світ про свій рідний край і нарід, про його цілі, про звязок, який істнує між інтересом культурного світу з українським національним інтересом. Сьогодні, коли кристалізується у світі боротьба поміж комуністичною та комунізуючою течією з одного боку й націоналістичною з другого, ввесь світ повинен здавати собі щораз ясніше справу, що протибольшевицький табор має в українцях свого союзника і що того союзника не слід легковажити. Це величезне поле освідомлюючої праці, такої праці, яка **мусить бути роблена і зроблена.**

Був час, коли українці надіялись виключно на закордон. Кожному рядовому землякові у краю і на чужині просвічувала „антантська" чи якась інша зоря, яка мала вивести український нарід до обітованого світа волі. Після заведених надій прийшла реакція з гаслом „віри у власні сили". Це гасло віддало справді великанські заслуги при відбудові національних краєвих організацій. Однак воно не повинно мати нічого спільного з „досконалою ізоляцією", на яку можуть собі дозволити тільки великодержави, і то тільки як тактичний засіб на дуже короткий час. Був такий момент, коли вся українська еміграція, в Европі й Америці, просто стихійно зрозуміла свою місію. Це було у 1930-31 році, коли дійсно активність еміграції була дуже велика. Після невдачі з „пацифікаційними" скаргами ця активність зовсім принишкла. Тимчасом вона принишкла без ніяких розумних причин: адже річ не в тому, щоби дістати якісь негайні кон-

кретні успіхи, — річ у тому, щоби помалу, але безупинно, систематично і послідовно проника- до у свідомість чужинецького громадянства аро- зуміння ваги всеукраїнської проблеми. Такої ре- чі не робиться через ніч і вислідів такої акції не можна міряти навіть скількістю переведених роз- мов, видрукованих у чужинецькій пресі статтей та виголошених привітів. Вислідя такої акції видні у вирішний для нації момент. У той мо- мент, коли буде рішатись наша доля і коли тре- ба буде, щоб про нас знову не рішали — без нас.

Кілька днів тому дістали ми від одного з на- ших діячів з краю листа з запитом, чи істнують якісь українські звязки з катальонцями і баска- ми і чи українці не моглиб звернутись з якимось покликом до тих народів, щоб звернути їм ува- гу, яке нещастя грозить поневоленим у Совітах народам від закріплення совітських впливів у західній Европі. Цікаво, що той лист прийшов саме в моменті, коли у нашій редакції була мова про доцільність помістити цикль статтей на те- му катальонців і басків (вони в міжчасі й появи- лись). Воно свідчить про те, що й у краю іст- нують одиниці, які відчувають, що якось за ма- ло ми звертаємо уваги на чужинецький світ під оглядом інформаційних звязків.

Цю прогалину слід мерщій заповнити. Не слід скидати всієї інформаційної акції на якийсь один істнуючий еміграційний чинник: навіть при найбільших вартостях такого чинника, найкра- щих його звязках і найбільшій компетенції таку діяльність вести, — це поле праці для всіх, хто до неї охочий. Великий крок вперед зробив би у цій ділянці безумовно Всеукраїнський Націо- нальний Конгрес. Але й поки він збереться, не слід занедбувати цієї справи. Коли стоїмо на становищі, що вже й тепер іде у світі мова про нас — то вона не може вестись без нашої участи!

Диктатура у Греції.

Який політичний зміст останніх подій у Греції?

Середземне Море виявляє подивугідну си- метрію. Італійська великодержава переділює його на два окремі басейни, з яких кожний лу- читься зі сумежними океанами — західний з Атлантійським природою, східний з Індійським — штучно (Суезький канал), крім того з Чор- ним Морем.

Відповідно до тієї геополітичної структури забезпечили собі англійці шлях на схід. На іта- лійській лінії симетрії основували вони могутню базу на Мальті, що втримує звязок між обома басейнами та унеможливлює перервати його у найвужчому місці. Сполуки з Атлантійським Океаном береже Гібральтар. Охорона обох про- ливів, що виходять на Левантинське Море, зор- ганізована складніше: побіч великої летунської морської бази на Кипрі мають там ще англійці під своїм володінням та впливами запілля оба- біч Суезу (Єгипет — з другого боку Палестина і Трансйорданія), а проти чорноморських про- ливів — Грецію.

Большевики здавна оцінили вагу Середзем- ного Моря для капіталістичного світу, зокрема для Великої Британії. Перетинаючи його, вони з одного боку позбавилиб Европу харчів та ін- ших необхідних для неї сирівців із Азії, Австра- лії та Східної Африки, з другого — далиб змо- гу східним народам увільнитися від кольоніяль- ного володіння західних великодержав, не з огляду на національний лібералізм большевиків, а виключно з уваги на великодержавницький інтерес Росії.

До цього завдання взялася Москва система- тично. Спершу спрямувала вона своє вістря на середину Середземного Моря і вихісновуючи анархію в Італії намагалася опанувати її так, як дещо пізніше Німеччину, а нині — Еспанію. Як- щоб до того було дійшло, большевики булиб перейняли контролю над Середземним Морем і невеличка Мальта не булаб у силі зрівноважи- ти великої червоної Італії.

На щастя не так воно склалось як бажалось й Італія стала першим філяром націоналістич- ної реакції проти розкладу Европи. Як терен до комуністичного наступу залишилися лише кри- ла: на заході Еспанія, на сході Греція. Большe- вицьких інтриг у Єгипті та Палестині годі ра- хувати до більшої гри, бо вповні опанувати мо- же комунізм лише суверенну державу, забезпе- чену правом народів від посторонніх інтервен- цій, а не кольонію чи півсуверенну державу, де армія европейської кольоніяльної великодержа- ви може довільно здавити всяку револьту.

Що Еспанія, батьківщина військових „про- нунціяментів“, громадянських воєн, нужди, анальфабетизму та легалізованого анархізму була „зрілою до комуністичної революції“ — це нині загально відомо, але слід тямити, що й Греція стояла не багато нижче в ієрархії „рево- люційної зрілости“. Земля у Греції не надто плодовита, загальна господарська скрута і санкції підкосили торговлю, головне джерело утримання. В таких умовинах грецький грома- дянин має причину ворохобитись — зрештою ворохобитися вміє він і без поважної причини. Грек куди перевищає еспанця у „політичній ак- тивности“, скількістю переворотів може Греція засоромити не то Еспанію, але й сам Мексик.

Лише революційна тактика мусіла бути в обох краях інакша. В демократичній Еспанії ко- муністи мали змогу добратися до влади по спи- ні темного робітництва та каботинської дрібної буржуазії, могли опанувати країну „легально“, вихісновуючи викривлену демократію та пар- ляментаризм. У Греції цим шляхом далеко зай- ти годі, бо парлямент розвязує там кожний но- вий диктатор і переводить нові вибори метода- ми, які й нам не чужі, тому Комінтерн рішився перейняти владу над Грецією доцільнішим спо- собом: генеральним страйком, що мав перейти у звичайну революцію. Реакція уряду: проголо- шення воєнного стану та диктатура була най- льогічнішою у даному менті. Дещо наївно пи- тати, чому уряд розвязав парлямент — як це роблять деякі демократичні часописи у роді па- риських „Последніх Новостей“, або взагалі обу- рюватися на диктатуру, — як лідери грецьких партій. В обличчі загрози комуністичної рево- люції годі залишати владу в руках політиканів гіршої сорти, якими є грецькі державні мужі, тимбільше, що парлямент, у якому вони вели свою політичну працю (читай: особисту гриз- ню) не мав ніякої більшости.

Кінцем грецького парляментаризму нема чо- го перейматися, як це робить „Хвиля“. З одно- го боку знаємо, що атенський парлямент тво- рив одну з найкращих пародій парляментариз- му взагалі, з другого боку — уважаємо похо- ронні плачі передчасними. Устроєві форми в Греції міняються, як у калейдоскопі, а що науки публичного права знає їх небагато, вони му- сять силою факту у Греції повторюватися. Вер- нулася монархія — вернеться ще колись і ре- публика, вернулася диктатура — вернеться і парляментаризм. Діти сонячної Гелляди потре- бують частих змін, обнов.

Грецький переворот розвіяв лише одну ілю- зію, якою були перспективи внутрішньої стабі- лізації Греції під зреставрованим престолом. Міжпартійне замирення, усимволізоване чоло- битнею старого республиканського вожда Вені- зельоса перед молодим королем, виявилося зви- чайною фарсою, з яких зрештою складається ціла історія новітньої Греції. Девізою її полі- тичного життя залишається і надальше класич- не „панта рей“ — „усе пливе“...

Зрештою, це маловажне. Для Европи цікаве одно: що Греція відбила на своєму відтинку наступ большевицької революції і приєдналася до групи націоналістичних протисовітських дер- жав.

(гал.)

НАЦІОНАЛЬНА АДВОКАТУРА.

(Проблеми й перспективи).

І. Упадок української адвокатури, його причини й наслідки для нації.

Кріза сучасної адвокатури це безсумнівний факт. Вона проходить не тільки у краях диктатури, але й у краях демократії. Преса подає, що річні доходи 41 проц. всіх адвокатів в Німеччині замикаються у сумі 3 тисяч мк. (250 мк. місячно) з тим, що ситуація іде до гіршого з уваги на застій в судівництві. Про Совіти нічого й говорити. Але і в Америці значна частина адвокатів без праці; там вільно адвокатам в часі безробіття в канцелярії перейти на деякий час до якоїнебудь умової чи фізичної праці. Недавно в Злучених Державах кілька тисяч адвокатів і інших безробітних членів вільних професій заснували спільний комітет і тепер домагаються від уряду розпочати ріжні інвестиційні роботи, в яких вони могли би взяти участь. Світова господарська кріза відбилася сильно на вільних професіях, а в часах, коли господарські організми поодиноких держав і націй замкнулися для міжнародного обороту, **коли паде торговля** між державами і в їх нутрі, коли диктатури нівелюють громадянське життя, терпить передовсім адвокатура, як незалежний і вільний речник прав.

До того приходить непомірне збільшення числа наших адептів адвокатського звання, що набираються з молоді, яка не має доступу до державних і самоуправних становищ, та з усяких емеритів.

Це все причини обективні, загальні. Але крім них добачуємо ще особливі причини того упадку, причини в нашому випадку національного характеру.

Коли розглянемо положення української національної адвокатури, так на українській етнографічній території, як і на еміграції, побачимо, що обективні причини особливо болюче дотикають її істнування. На території совітських республик українська адвокатура, як нормальний суспільний чинник майже не входить в рахубу. В Румунії відносини неприятливі національній українській адвокатурі з уваги на асиміляційну політику румунського уряду і політичних кол, крім низького стану і великого перелюднення в цьому званню. Розмірно найкраще працює українська адвокатура в ЧСР., а то завдяки загальній демократичній лінії у внутрішній політиці цієї держави та її мовному законодавству, так тільки загальна кріза дає себе відчувати. Посередня ситуація української адвокатури у Польщі. Неприхильне становище до всієї адвокатури післятравневих польських урядів і всі ті правні обмеження, що їх проведено недавно, перелюднення в адвокатурі і т. д., це все надто добре відоме з щоденної преси. Хоч мовне законодавство в Польщі дає національній адвокатурі монополь для здійснення прав мови, то проте не тільки із загально-політичних, внутрішньо-державних причин, але і з огляду на становище власного громадянства, яке ще досі не здає собі справи зі значіння адвокатського звання для нації, терпить українська адвокатура більше, як повинна.

В серпні 1933 видав РСУК обіжник до підвладних йому кооператив, в котрому його автори змагають просто понизити становище адвоката і зробити з нього і морально і матеріяльно залежну від управ кооператив найману одиницю, на основах, що стоять в гострій суперечности до обовязків і звичаїв, яких мусить держатися кожний шануючий себе адвокат під загрозою дисциплінарної відповідальности. Проти нього успішно підняв свій голос Виділ СУА, виступаючи в обороні українських адвокатів. Цей обіжник це найкращий доказ нерозуміння функції адвокатури в житті нації. Щоденно нотуємо подібне становище ріжних національних, економічних, освітніх, церковних і т. п. установ, які своєю поведінкою просто дезавуують українського адвоката, поминаючи його зовсім. Взаємини між українською адвокатурою і громадянством, як це стверджує в одній зі статтей в „Житті і Праві“ пок. сеніор д-р А. Чайківський, ненормальні. „Звабили адвоката громадяни до якогось міста, а далі уважають себе панами, а адвоката невільником. Бували випадки, що громадянство диктувало йому, що має їсти і коли лягати спати. Але й навпаки: Закріпився адвокат на місці і нічого не робить“.

Українська національна адвокатура народилася пізно: тільки маленький її відсоток почи-

свою працю ще за сприятливих часів, перед світовою війною. Але дальший її розвій припав на часи виїмково важкі. Кадри адвокатів українців, які мають справжнє правниче знання, імя і досвід та матеріяльну підбудову, (усіх їх в Польщі тепер понад 400 членів) мінімальні. Це здебільша незаможні пролетарі, що як члени вільної професії позбавлені усяких добродійств суспільного законодавства. Вони не всилі не тільки задержати відповідне знання при виконуванні практики, купувати найпотрібніші книжки й видавництва, брати участь у найпотрібніших товариствах і установах, але не всилі заробити на найбідніший прожиток. З матеріялу, який подає орган „Життя і Право", віє смуток. Ще у грудні 1934 р. стверджує редакція цього журналу, що загал українських адвокатів опинився в стані надзвичайно важкого зубожіння, так, що канцелярія українського адвоката — якщо вона загалом чинна — дає готівкові впливи коло 100 зол. місячно, що не вистарчає навіть на удержання канцелярії. Що може вимагати й що може дати нації-громадянству такий адвокат-нуждар?! Чи слово „меценат" не іронія тут? Виділ СУА почав збірну акцію рятунку, що йшов би від усіх офіційних чинників, і доручив своїм делегатурам на звичайних щорічних сходинах присвячувати цій акції виїмкову увагу. Делегатури С. У. А. ведуть її по змозі дуже інтенсивно.

Безумовно, даючи своєму національному адвокатові заробіток, треба від нього вимагати передовсім пильности й солідности у веденні справ, „суперетики" й „суперморалі" як каже д-р А. Чайківський. Треба ще вимагати й окремого стажу. Але це все може бути тільки тоді, коли національний загал зрозуміє вагу адвокатури і піддержить її. Мусимо нашу національну адвокатуру розвинути, не тільки щодо її інтелектуального рівня, але й її числа. Істнує понад 400 українських адвокатських канцелярій на 7 мілйонів українського населення в Польщі. Це різка диспропорція. Національної адвокатури у нас за мало. Нація, яка не має відповідного числа можливо матеріяльно вивінуваної і духово розвиненої адвокатури, не має виглядів закріпити і здобути собі права, як нпр. право мови.

II. СУСПІЛЬНА ФУНКЦІЯ АДВОКАТУРИ; ЩО ПРО ЦЕ ДУМАЄ УКРАЇНСЬКА ПАЛЄСТРА („ЖИТТЯ І ПРАВО").

В англьосаських краях (Англії й Америці) адвокатура є головним джерелом, з якого набирається правників для всякої високої служби правного характеру. Так само і в країнах романського права, Франції, Бельгії. Статистика, зладжена для Злучених Держав Півн. Америки професором Андерсоном виказує, що на 368 осіб, які виконували в Америці провідні функції, (президенти, віцепрезиденти і директори канцелярій) було 2/3 (272 осіб) фахових адвокатів. Французи назвали адвоката не тільки „Ль' ом де ля льоа" (людина закону), але й „Ль' ом ді монд" (людина світа). Там адвокатура є „громадянським меценатом" в повному того слова значінню. Вона поширює правні ідеї, бореться за неписане право, розвиває красномовство й мову, розвиває особливо знання політичних, суспільних і економічних справ, активно підтримує літературу й мистецтво. Не дивниця, що відомий у Франції паризький адвокат, Анрі Робер, став членом французької академії, як безсмертний (їх усього 40) тільки з титулу виконування своєї адвокатури.

У більшости стейтів Злучених Держав Півн. Америки заведено в останніх часах дуже високі вимоги для адвокатського звання. М. ін. вимагають там ще якщо не повного фільософічного факультету (історія, соціольогія, стисла фільософія), то бодай кількох семестрів.

Пок. д-р М. Глушкевич звертає слушно увагу в своїй статті „Адвокат і суспільність" на факт, що французький лібералізм змагав створити з адвокатів правничо вишколений та незалежний особовий матеріял для парляментарних і автономних установ. У статті: „Адвокат, громадянство і нація" каже він, що поступова, активна адвокатура це один з чинників поступу громадянства; це адвокатура, яка несла6 широку і ріжнородну суспільну службу. Цей фах мусить бути незалежний, бо тільки як вільний може щось дати. Стверджує переріст політичних партій у поневолених націй, завважує, що є багато справ, в яких іде про „мову від усього народу". Брак нам справді незалежної, інтелектуально високо-розвиненої інтелігенції, головнож адвокатури, яка має бути не тільки мозком, але й совістю народу. Бо нація це не лише підсумок партій, а правник-адвокат це водночас і соціольоґ.

І тому пропонує заснувати в нас сполученими силами „Лігу для плекання талантів" з уваги на нашу засклепленість, заскорузлість; треба перевиховати характер нашої інтелігенції, громадянства і цілого народу. На його думку наші адвокати повинні тут дати ініціятиву. Вимагає він від національної адвокатури всестороннього знання не тільки права, але й соціольоґії, фільософії, історії, політики, чужих мов, літератури, мистецтва і т. д., щоби вона могла, як незалежний суспільний чинник, сповнити своє високе завдання громадянського суперарбітра.

У статті „Етичне завдання адвокатури" ставить пок. автор до адвоката ще й дальші високі вимоги. В нього адвокат це: „гомо етікус" а не „гомо економікус". Його обовязком поширювати своє знання, досконалити правне почуття, творчу фантазію, волю, інтелект, думку, слово і стиль, знання життя й людей. Він мусить мати свою честь і своє достоїнство. Етичний стан вільних звань — зокрема адвокатури — свідчить про силу і свідомість нації. Це все потрібне особливо в нас, де через специяльні, може в національному характері заховані причини не було і нема належної пошани для адвокатського стану, не розуміють великих його суспільних і національних задач, його невпинної тяжкої праці в области публичного життя та його немалих заслуг.

(Докінчення буде).

Д-р Роман Домбчевський.

—o—

Ґен. Ґамелєн у Кракові.

ВАРШАВА, 17. 8. ПАТ. Ґен. Ґамелен виїхав учора вечором до Кракова. На двірці прощали його ґен. інспектор збройних сил, 1. віцеміністер військ. справ, шеф головного штабу й інші військові достойники та персонал франц. амбасади. Перед виїздом з Варшави був ген. Ґамелен у през. Мосьціцького та дістав від нього ордер „Польонія Реститута".

Терор у Палестині.

ЄРУСАЛИМ, 17. 8. ПАТ. Під Бедцільом хтось вирізав 50 штук жидівської худоби. На вулиці у Тель-Авіві вибухла бомба, яку кинули з вікна поїзду араби; один хлопчина убитий, 16-ох жидів ранених. У Тіберіді вибили камінням вікна у синагозі підчас богослуження.

ГЕНРІ СТЕЙС.

Стріча в парку.

Кілька хвилин по одинацятій ввійшла Кітті Гільтон до парку. Вона мала перед собою ще кілька довгих, нудних годин. Бо аж пополудні мала зголоситись у великім товаровім домі на склепову панну. Хто знає, чи її ще приймуть. До третьої години було доволі далеко, а тимчасом здалось би зїсти обід. Кітті мала в торбинці всього одного шилінга, а суконка, що вона її мала на собі, була цілим її майном. Але це дурниця! У своїм молодім життю перебула вона вже не один такий „пісний день". На щастя помешкання було заплачене, а на будуче мала виглядн дістати працю в товаровім домі. Це була її остання дошка рятунку.

Навіть без обіду приємно їй було проходжуватись по міськім парку. Дерева золотились в осіннім сонці. Дошкульний голод наводив на Кітті дивовижні мрії. Чи не моглаб вона, була вродитись багата, як інші дівчата. Все так важко працювала, а життя їй так мало давало. Кожний день на послугах іншим людям: „Скорше панно Гільтон! Вже даєте? Оця пані чогось собі бажає..." І так роками. А ввечері сумна кімната і скромна вечеря. Холодно розмірковаючи їй лишалась одна дорога: одружитись. Але хто злакомиться на таке бідне дівча? Хіба колись прийде якийсь покупець і поведе її від склепової лади до вівтаря. Боже! Тоді вона, з поведінкою великої дами ввійде в товариські кола. Кітті знала докладно, як такі пані живуть. Вона уявляла собі, що в цій хвилині є леді Кітті Гільтон і саме повернулась від своєї кравчині. Авто відіслала домів, а сама піде до першорядного ресторану на обід. Ох, вона вміла прекрасно грати ролю леді. Бачила вже багато ріжних пань і бистро їм приглядалась...

Попри неї перейшла елєґантна молода дівчина. Кітті її знала. Це Леді Больтон, донька відомого міліонера і президента великого корабельного товариства. Чи вона була гарніша від Кітті? Ні! Тільки в її ході й поставі було щось такого, що їй додавало величі, грацієвности. Кітті знала, що колиб вона хотіла, моглаб зовсім так поводитись як леді Больтон і вона не булаб уже тоді Кітті Гільтон, лише леді Кітті Гільтон, яка відіслала своє авто. Вонo виглядалоб зовсім так самісько, як ця лискуча лімузина, що саме щезла на закруті.

Вона зайшла в більше оживлену околицю парку. Їй забаглося приглянутися буденному життю. Це мусить бути цікаве! Із приємним почуттям сіла вона на найближчій лавці і потонула у мріях. По кількох хвилинах вирвав її із задуми симпатичний мужеський голос:

— Сьогодні прегарна погода, правда?

Людина з простолюддя поважилась її зачіпити. Нахаба! Леді Кітті відповіла холодно:

— Егеж!...

Думала, що цей холод здержить його від дальших зачіпок. Одначе він говорив далі:

— При такій гарній погоді, добре перед сніданням перейтися. Я люблю осінню погоду над все!

Вона приглянулась йому і завважила, що це незвичайно симпатичний мужчина з приємним зовнішним виглядом. Очевидно, він не належав до кругів, у яких жила леді Кітті. Одначе, щоби зробити своє життя ріжноманітним, рішилася леді Кітті знизитися до розмови з незнайомим.

— Я тієї самої думки — відповіла зі сміхом. — І тому відіслала я навіть своє авто. Трішечки руху не пошкодить мені. Радо приглядаюся теж життю малих людей.

— Вигляд людей, що працюють, для вас небувалий — кинув він цікаве питання.

— Егеж, я подивляю життєву силу цих людей.

Кітті ствердила, що ролю великої пані грає знаменито.

—Я теж є одним із тих, що працюють на щоденний хліб. — сказав він глумливо.

— Ах, цікаво! Розкажіть мені дещо про себе.

— Нема про що багато говорити. Я працюю важко в одній купецькій фірмі, але ви, що берете життя як романтичну подію — не зрозумієте що це значить важко працювати...

— О! — заперечила вона. —Не думайте, що люди з товариства це ледарі. Наше життя пливе у приспішеному темпі. Щоденні візити, приняття, обіди, товариські сходини, балі... Але це жахливо одноманітне й томляче...

Він слухав її пильно, а відтак глянув на годинник.

— Час на обід — сказав і дещо завагався. — Не візьмете мені за зле, коли вас запрошу?

Леді Кітті знову настовбурчилась, але Кітті Гільтон була жахливо голодна. Вона приняла запрошення.

Зайшли до недалекого ресторану й примістились у затишному кутику їдальні. Леді Кітті їла, пила й говорила ввесь час, що їй тільки на язик прийшло. Оповідала про життя людей із товариства, так як це вона вичитала в романах з дешевої випозичальні. Її партнер слухав із жартівливо-глумливою увагою. Вона завважала, що він подивляє її. Мимоволі проговорилася, що її батько — це президент корабельного товариства.

— А чи можу знати ваше імя?

Вона розсміялась.

— Леді Анна Больтон? — допитувався він.

Вона подивилася звучуче на нього.

— Краще лишімся незнайомими. Імя тут нічого не означає, а ми й так вже більше не побачимось.

— А чомуж би ні? — здивувався він. — Я маю надію, що ми ще нераз побачимося. Я напевно не буду вас більше випитувати. Не хочете жертвувати мені одного вечора?

І знову подивився на годинник:

— Вже пізно. Чи можете в пятницю прийти до бару „Рококо"? В 8-ій годині, добре?

— Може... — прошептала вона, хоч знала, що це неможливе.

ЗАКІНЧЕННЯ ОЛІМПІЯДИ.

Олімпійські підсумки.

Повних два тижні тривала берлінська Олімпіяда. Повних два тижні змагались найкращі змагуни з усіх частин світу за лаври для своєї батьківщини. Німеччина була сенвацією цьогорічної Олімпіяди, не тільки взірцевим, майже недосяжним зорґанізуванням олімпійських ігрищ, але й спортовими осягами на цих Ігрищах. Перше місце в загальній клясифікації народів із 23-ома золотими медалями, 23-ома срібними і 29 бронзовими, це успіх, що на нього мабуть самі німці не дуже числили.

Найгрізніший суперник Німеччини Америка (Злучені Держави), що на попередній Олімпіяді добула перше місце і „поставилась" була по американськи з організацією Ігрищ — мусіла відступити Німеччині перше місце. Слід признати, що першенство Олімпіяди добула Німеччина заслужено, бо хоч не має вона спеціяльних спортових ревеляцій, загал її спортовців стоїть на високому рівні. Німеччина зуміла перевести правильно в життя гасло „Спорт у маси" і наслідки прекрасні.

На самому початку Олімпіяди признавали всі одноголосно, що нічого подібного не надіялись побачити в Берліні. Підготовка Олімпіяди, технічна справність у взірцевім переведенні спортових змагань, точність змагань, вигоди гостей і змагунів — викликували слова признання. Одначе вже перші неуспіхи деяких спортових дружин почали затьмарювати погідний, олімпійський горизонт. Недоволені почали нарікати на суддів, на сторонничість і т. д.

Очевидно, що слабші все шукають оправдання для своєї кволости. Це невдоволення — вода на млин протинімецької пропаґанди. Інцидент Перу—Австрія роздула ця пропаґанда малощо не до розмірів міжнародного скандалу і щойно заява Міжнародного Олімпійського Комітету та заява Міжнародного Союзу Копаного Мяча положили край цілій афері.

Невдоволені теж були поляки. І мали теж чого бути невдоволені. Їхня олімпійська дружина їхала на Ігрища з рожевими надіями — а тепер ціла польська експедиція вибирає посміху малого скандалу.

Виявилося, що Валясевичівна, мало що не скінчене і її певна досі золота медаля пропала. Неприсутність Кусоцінського, який скінчив спортову карієру, далася теж полякам у знаки. Його наслідник, що мав бути чертовим пострахом для фінів... переївся бефштику і не сповнив цих надій, що на нього покладали. Інші змагуни будьто стартували недужі, будьто їх недуги відкривали... по програних змаганнях. Найкраще списалися ще таки копуни, які хоч програли рішаючі змагання, дійшли до півфіналів і до змагань за третє і четверте місце, хоч мало хто ворожив їм такі успіхи. Польська преса нарікає, що вина неуспіхів на Олімпіяді — це різні укази, які забороняють шкільній молоді належати до спортових товариств. Це незвичайно вигідне оправдання. Рівночасно сенвацією цьогорічної Олімпіяди є теж пяте місце Фінляндії, що займала все друге або третє місце. Зате підтягнулася й Мадярщина, що заняла четверте місце.

Скромну згадку слід присвятити ще й представникам чорної раси — мурінам. Їхні осяги в коротких бігах — це ревеляції. Неприязнаний час Овенса 10.2 сек., це ще дрібниця, коли візьмемо під увагу час гінців 4×100. Адже там кожний зокрема бив хіба світові рекорди. Цьогорічні осяги — це мабуть границя людських можливостей. Одначе воно так видається тільки на око. Найближча Олімпіяда виявить знову нові осяги, ще більше фантастичні.

При кінці слід згадати ще й про нас. Ми не брали участи в Олімпіяді. Добре воно, чи зле — спірна квестія. Одначе колись і українці стануть до олімпійських змагань як рівні з рівними. Якими осягами могли б ми тоді похвалитися? Адже наш так важко добутий мужеський рекорд на 100 м. — для американської жінки Стефенс — дрібниця.

Дарма, що в нас є під рукою багато оправдань на низький рівень наших змагунів, не оглядаючись навіть на те, чи ми це робитимемо для *самих осягів*, слід ствердити, що рівень українського спорту низький, а в міжнародньому маштабі компромітуючий.

Берлінські олімпійські ігрища повинні бути для нас заохотою до інтензивної праці на полі фізичного виховання, а всіх наших „невдовідків" повинні переконати, що фізичне виховання вже — під цю пору найважніша життєва конечність.

Берлінська Олімпіяда повинна переконати навіть найбільше впертих. Бо олімпійська дружина і німецький олімпійський комітет придбали для своєї держави куди більше слави, як довгі роки політичної пропаґанди.

Закінчую свої завваги словами батька українського спорту проф. Ів. Боберського, який пише в листі з Берліна: „Коли всі держави збільшують силу пястуків, чому українці не мають теж бути сильніші в пястуках, не тільки в язиках? Молодь повинна бути сильна і самосвідома! Ціла Німеччина говорить тепер, що тільки фізично міцний чоловік перестає боятись! Чи маємо за- стійно жити у страху?!"

Роман С-ко.

Він відійшов, а вона осталася знову сама. Як у сні війшла до великого товарового дому, де мала найти працю. Багато таких, як вона прийшли вже давно і тому мусіла довго ждати. Вкінці її покликали. Увійшла зі страхом. Навіть їй на думку тепер не прийшло грати ролю леді Кітті Гільтон. Якщо їй сьогодні знову не поведеться, не залишається більше нічого, як скочити у воду.

Персональний шеф товарового дому відійшов до неї. Вона піднесла голову і стороніла. Це був мужчина, що з ним їла сьогодні сніданок. Кітті почула, що коліна під нею погинаються, а сльози напливають до очей. А він почав читати посвідки її праці: „Ах, міс Гільтон... остання праця два роки у Сефріджа... добре. Поручення знаменит... Отже маємо одно вільне місце у відділі плюшкового білля. Два фунти і провізія. Відповідає це вам?

Перед годиною казала, що вона дочка міліонера, а тепер просить два фунти тижнево!... Засоромлена притакнула головою.

— Отже згода, анґажуємо вас. — Дивився їй пильно в очі. — Тільки майте це на увазі, що ми вимагаємо окремої уважливости. До нас заходять найзнатніші пані з товариства... на прикл. Леді Больтон...

Ох, він був жорстокий. Вона захлипала, але він не звертав на це уваги.

— Завтра в девятій годині, панно Гільтон! — сказав спокійно. — Доброго здоровля!

Вона обернулась до виходу і не бажала в цій хвилині нічого іншого, як тільки найшвидше щезнути йому з очей. Вже у дверях почула голос:

— Панно Гільтон, одну хвилинку! — Вона оглянулась і побачила, що він сміявся такою жартливою усмішкою, як перед годиною. Червона зі сорому дивилась на підлогу.

— Але наша стріча на пятницю важна, правда? — сказав він підходячи. — Точно в 8-ій годині в барі „Рококо". А тепер прошу попросити слідуючу паню сюди!

Переклав *Роман С-ко.*

Жіноча руханка на Олімпіяді.

Німеччина добуває золоту медалю.

Ми не у стадіоні, але в нововибудованім театрі, під голим небом. Ступні амфітеатру творять з лавками півколо в однім горбі, а перед противним горбом вибудувана з каміння сцена на підставі грецьких взірців, однак як найбільше простим способом. В камінних простокутних стінах трьох будинків, що стоять по боках сцени, видніють отвори, які виглядають на входи до цих будинків. На боці за сценою ростуть сосни.

Ступні заповнюються поволи людьми від 7-мої години рано. Небо ясне, перебігають ним сріблисті хмарки, сонце гріє, одначе ніхто з видців не розпинає парасоля. Від сосни несе вітер запах живиці. Видці у більшости — це жіноцтво. Нині, 12. VIII., великий для них день, бо відбуваються змагання в руханці жіночих відділів, до яких зголосилося вісім народів: Велика Британія, Чехословаччина, Польща, Італія, Югославія, Злучені Держави Півн. Америки, Німеччина й Мадярщина.

Кожний відділ складається з девяти руховичок. Судили жіночі судді, які пильно приглядались вправам і записували свої оцінки про кожну руховичку зокрема а опісля оцінювали цілий відділ. Оцінки показувались на великій таблиці так, що глядачі могли стежити за успіхом і виробляти собі свій погляд про кінцеву перемогу.

Кожний відділ відбував приписані олімпійські вправи на поручні, на проважні і на коні, опісля пописувався ще своїми власними довільно дібраними вправами на цих самих приладах.

Попис тривав від 8-ої рано до 7.44 пополудні, отже майже 12 годин. Судді мали незвичайно багато праці, щоб розважно оцінити кожну вправу, та записати її вартість. Це забирало чимало часу і тому хід змагань був дуже повільний і для видців майже нудний. Молодь кликала з горішних рядів: „Темпо!", „Скорше!", однак це не могло приспішити провірення вправ. Щойно свобідні вправи пішли скорше.

Поручню уставили впоперек, передне поруччя сягало до плечей, а друге поруччя було в доскочній висоті. Обовязкові вправи на поручні не робили доброго враження, бо мішали мотиви з дручника (реку), проважні, поручи і шведської щаблівки.

Ліпше виглядали вправи на проважні. Це був хід, прикляк, постава на одній нозі, звороти, обороти, згин кадовба. Вправи на коні впоперек без лучків були звичайними перескоками коня з розбігу на довільну віддаль.

Обовязкові вправи мали виказати докладність, виконання, самостійні вправи власну творчість і звинність.

В прорусі пописувались відділи рухами щоденної руханки, потрібної для кожного чоловіка, щоб удержати цілу, так сказати, машину свого тіла з його моторами в добрім стані.

Британки, одіті в спідички, які пригадували балетничий одяг, виконали вправи, з рухами шерму і ловлення мяча. Чешки в темносиніх штанцях, білім светері без рукавів, з червоною стяжкою в волоссю, в темних ходачках, виконали згини кадовба клячучи (4 мін.), польки пописались складними рівночасними рухами рамен, ніг і кадовба та мотивами з мазура. Італійки вихіснували в своїх вправах розмахові рухи рамен із вправ булавами, підскоки на одній нозі. Югославянки представили видцям свобідні вправи, уложені з незвичайним смаком і елеґанцією. Американки вплели у свої рухи похил вперед на підлозі і обнижку довкола рамен, опертих до землі. Німкині представили свобідні щоденні вправи в найпростішій природній формі; згини кадовба, підскоки з розкроком, розмахи рамен. Мадярки змінили у часі свобідних вправ, що хвилини спосіб уставки і осягали через це нові ефекти.

Опісля слідували вправи ручними приладами. Одяг всіх руховичок, крім чешок, був білий. Мадярки і польки мали червоні пояски, югославянки чорні пояски. Італійки не мали ніякої стяжки в волоссю, інші відділи білу стяжку. Всі руховички носили білі капці, лише чешки чорні.

Британки і югославянки виконували вправи докладно і спокійно, інші відділи свобідніше і живіше. Найбільше стрункі були американки, тому елястичні і жваві в рухах як вивірки. Перескоки і зіскоки виконували з повним опановуванням рухів югославянки, найтяжше виглядали в скоці німкині, всі високі і поставні. Німецькі руховички пописались за те на проважні. Рухи ніг виходили певно, чисто і гарно. Також на поруччі виконали всі вправи взірцево. Найбільше опалені від руху на свіжім воздусі були чехословачки, гнучкі при виконанню вправ і певні себе.

Кожний відділ мав в своїх рухах, приступах, відступах, зіскоках питомий собі стиль. Відділи, що чекали на свою чергу, сиділи на кріслах, або лавочках. Британки хоронили себе від сонця білими, полотняними капелюхами у виді шолома, німкині великими соломяними крисанями в ріжних красках, які додавали їх високим, кремезним поставам сили. По вправах одягали німкині довгі білі штани і білі светери з рукавами. До вправ скидали капелюхи і виступали, як всі відділи, в коротких змагових одягах. Всі інші відділи сиділи на сонці без капелюхів.

Жінки, що оцінювали вправи, сиділи на кріслах коло приладів у своїх звичайних одягах, лише три з них мали червону куртку і білий змаговий кашкет.

На підставі чисел оцінки, оголошуваної цілий день на великій таблиці, обчислили глядачі, що III-тю нагороду, бронзову медалю, одержить Югославія. Жінки-судді радили довго над остаточним вислідом. Видці побачили, що останні числа, оголошені на таблиці для Югославії, Мадярщини, Америки, Німеччини, змінили, щоб змінити. Виступив якийсь мужчина на сцену і оголосив, що на домагання головного судді зміниться числа. Чому? Не пояснив.

Коли в годині 7.15 вийшло на сцену всіх вісім відділів, оголосила предсідниця, що золоту

медалю одержує Німеччина, срібну Чехословаччина, а бронзову Мадярщина. Дальші місця добули: IV. Югославія, V. Польща, VI. Америка, VII. Італія, VIII. Британія.

Девятнацять трубачів заграло фанфару. Видці відспівали: „Німеччина понад все“ і „Прапор вгору“. Відділи руховичок відходили із своїми прапорами.

Берлін, 12. VIII. 1936. **Іван Боберський.**

Закриття Олімпіяди.

В неділю ввечір відбулося в Берліні святочне закриття XI-ої Олімпіяди. На стадіоні уставились усі дружини зі своїми прапорами. Президент міжнародного олімпійського комітету граф Бейлет-Лятур проголосив закриття одинацятих олімпійських ігрищ і візвав молодь цілого світа на найближчу Олімпіяду до Токію в 1940 р. Рівночасно подякував німецькому народові, його вождові і столиці за взірцеве переведення Ігрищ. Хори й орхестра відіграли й відспівали пісні Бетовена. Відтак зняли зі щоглів прапори поодиноких держав, а вкінці на команду знизили теж головний олімпійський прапор. Гармати уставлені на мурах віддали вистрілами почесть. При звуках дзвонів згасили олімпійську ватру, що горіла 16 днів. Над щоглою переможців умістили три прапори з написами: „Атени 1896“, „Берлін 1936“, „Токіо 1940“.

Бурмистр Льос Анджельос вручив олімпійський прапор президентові міжнародного олімпійського комітету, а цей зчерги передав його комісарові Берліна д-рові Ліппертові на переховання.

„Кличу молодь світа до Токіо!“ — чути голос зпід вежі; це Японія запрошує до себе.

При кінці хор співає пісню „Закінчились уже Ігрища“.

Усі видці на стадіоні подають собі руки й створюють один непереривний ланцюг; має це свідчити про те, що олімпійська ідея лучить усіх людей у світі.

Гаснуть поволі рефлектори, розходяться глядачі домів, згадуючи емоціональні дні Ігрищ.

XI. Олімпійські Ігрища в Берліні скінчилися.

*

ОЛІМПІЙСЬКІ ВИСЛІДИ.

ВОТЕРПОЛЬО.

У фіналовій грі за мистецтво у водному мячі зустрілися Німеччина з Мадярщиною. По завзятій боротьбі обі сторони добули по 2 воріт. Тому що Німеччина мала гірше відношення воріт — перше місце у турнірі водного мяча припало Мадярщині, 2) Німеччина, 3) Бельгія, 4) Франція, 5) Австрія, 6) Голяндія.

Мадярщина виграла у фіналі з Бельгією 3:0, із Францією 8:1; зремісувала з Німеччиною 2:2. Німеччина виграла з Бельгією 4:1; із Францією 8:1. Бельгія перемогла Францію 3:1.

ФІНАЛ ПОРИВАНКИ.

Олімпійське мистецтво у пориванці добула Німеччина, що перемогла Австрію 10:6.

ПЛАВАННЯ.

Фінал 400 м. жінок.

У плаванні 400 м. (довільний стиль) жінок перемогла: 1) Мастенбрук (Гол.) 5:26,4. 2) Гвегер (Данія) 5:27,5. 3) Вінгард (Ам.) 5:27,5. 4) Петті (Ам.) 5) Кутіньо (Бразилія). 6) Коіма (Яп.).

Фінал 200 м. клясичний.

У фіналі 200 м. (клясичний стиль) мужчин переміг: 1) Гацура (Яп.) 2:42,5. 2) Сіетас (Нім.). 3) Коіто (Яп.).

Фінал 1500 м.

У плаванні на 1500 м. переміг: 1) Терада (Яп.) 19:13,7. 2) Медика (Ам.). 3) Уто (Яп.).

Плавацькі скоки.

У скоках мужчин з трамполіни перемогли: 1) Вайн (Ам.). 2) Рот (Ам.), 3) Шторк (Нім.), 4) Вайс (Нім.), 5) Курц (Ам.), 6) Шібагара (Яп.).

ГІПІЧНІ ЗМАГАННЯ.

У пробі дрессури коня у його всесторонности переміг Штубендорф (Нім.). 2) Штернсверд (Шв.), 3) Кіркулеску (Рум.). — У державній клясифікації перемогла Голяндія, 2) Швайцарія, 3) Польща, 4) Швеція, 5) Німеччина, 6) Італія.

ГАКІВКА

У фіналі гаківкових змагань зустрінулися Індії й Німеччина. Німці трималися добре лиш у першій половині, до стану 2:0. У другій половині стріляли единого гоя у цілій карієрі індіві Зате зреванжувалися вони німцям вислідом 8:1. Тим способом перше місце заняли: Індії, 2) Німеччина.

ШЕРМОВІ ЗМАГАННЯ.

У змаганнях у шаблі — індивідуальне першенство й золоту медалю добув Мадяр Кабош, 2) Марці (Іт.), 3) Герей (Мад.), 4) Райчані (Мад.), 5) Пінтон (Іт.), 6) Гавдіні (Італія).

ПЛАВАЦЬКІ ЗМАГАННЯ ТРЬОХ КОНТИНЕНТІВ.

У неділю відбулися на плавацькому стадіоні змагання мужеських гінців 4×200 м. і жінок 4×100 м., зложених з найкращих змагунів Америки, Европи й Азії.

Гінці 4×200 м. виграла Азія у часі 8:56,4 с., 2) Америка 9:2,5 с., 3) Европа 9:14,6 с.

Гінці 4×100 м. рішила у свою користь Европа 4:42,5 с., 2) Америка 4:47,8 с. 3) Азія 4:55,7 с.

КОПАНИЙ МЯЧ.

Італія — Австрія 2:1.

У рішаючих змаганнях за перше місце й золоту медалю в олімпійському турнірі копаного мяча Італія перемогла Австрію щойно по продовженні гри 2:1 (1:0, 1:1). Змагання відбулися на стадіоні, виповненому 125.000 видцями! Обі дружини були змучені вже попередніми грами; тимто й рівень гри не був такий високий. Гра вирівняна; зпочатку Італія бере провід у свої руки й по гарній комбінації добуває ефектовного гола. Та в другій половині Австрія стрясає зі себе італійську перевагу й вирівнює. У догривці (2×15 мін.) італійці сунуть на ворота мов буря й з одного випаду добувають ворота, мистецтво й золоту медалю. Тим способом черговість дружин є така: 1) Італія, 2) Австрія, 3) Норвегія, 4) Польща.

ОЛІМПІЙСЬКА ТАБЕЛЯ.

	Зол. медалі	срібні	бронз.
1) Німеччина	37	26	30
2) Америка	24	30	12
3) Мадярщина	10	1	5
4) Італія	8	9	5
5) Фінляндія	6	4	9
6) Франція	7	6	6
7) Швеція	6	4	6
8) Японія	6	4	8
9) Голяндія	5	4	7
10) Англія	4	7	3
11) Австрія	4	6	3
12) Чехословаччина	3	5	—
13) Аргентина	2	2	3
14) Естонія	2	2	3
15) Єгипет	2	1	2
16) Швайцарія	1	9	5
17) Канада	1	3	5
18) Норвегія	1	3	2
19) Туреччина	1	—	1
20) Індії	1	—	—
21) Нова Зеляндія	1	—	—
22) Польща	—	3	3
23) Данія	—	2	3
24) Латвія	—	1	1
25) Югославія	—	1	—
26) Румунія	—	1	—
27) Пол. Африка	—	1	—
28) Мексик	—	—	3
29) Бельгія	—	—	2
30) Австралія	—	—	1
31) Філіпіни	—	—	1
32) Португалія	—	—	1

Офіціяльної пунктації на Олімпіяді нема. В неофіціяльній Польща заняла 19-те місце.

Свято на Білій Горі.

Чергова комуністична провокація).

(Власний репортаж).

Високий залізний хрест, на якому має жовто-блакитний прапор, служить як добрий орієнтаційний знак для мас, що крізь простору рівнину йдуть та їдуть на Білу Гору. Не багато їх — мабуть не більше 4-ох тисяч — майже самі селяни; неодного відстрашила непевна погода.

Під хрестом престіл під кришею, недалеко — концертова трибуна. Широким луком розтягнулися довкруги площі криті сосниною будки, у яких примістилися буфети, та кілька мандрівних торговців медаликів, вервиць і т. п. З вивісок бачимо, що велику частину буфетів уладили дооколичні читальні, кооперативи та золочівський кружок „Рідної Школи“. З приємністю ствердкуємо, що між „приватниками“ не більше двох-трьох торгівців насуває сумніви щодо національної приналежности. Дальше, ще ширшим луком, уставилися вози, що надають Білій Горі вид табору.

Надіздить Преосв. Іван Бучко, якого витають промовами місцевий декан о. Левицький та голова Шашкевичівського Товариства зі Золочева д-р Т. Ваньо. Починається співана Служба Божа, підчас якої співають злучені мішані хори з Олеська, Теребежів, Волуйків та Вільшаниці; панахиду співають мужеські хори з тих самих сіл.

Після Богослуження священики засідають до столу у спеціяльно збудованій альтанці зі соснини, світські учасники свята тиснуться до буфетів. У міжчасі стрічаємо д-ра Ваня, що оповідає про свої, як звичайно широкі, пляни розбудови Білої Гори. Задумує закупити для Шашкевичівського Товариства 20 моргів ліса, щоб зробити з нього заповідник, уладити відпочинкове місце, туристичний осередок, спортові грища, ховзанку, заложити сад, плянтацію лікувальних ростин, зорганізувати археольогічні розшуки, вихіснувати недалекі поклади вугілля та нафти, збудувати астрономічну обсерваторію... Знаючи ініціятиву співбесідника, нічому не дивуємося.

Тимчасом починається друга частина свята — концертова. Численні впорядчики, здебільша хлопці з дооколичних сіл, удержують зразковий лад. На трибуні появляються злучені мішані хори з Кутів, Олеська, Теребежів, Волуйків, Вільшаниці та Юськович, орхестра. Танцюристи під проводом Сохацького і Петріни виконують на площі, окруженій линвою, національні танки.

Свято йде спокійно, коли раптом вибухає паніка. Юрба кидається скоро збігати з вершка гори. Що воно? Йдемо напроти і питаємо всіх, перед чим утікають? „Не знаю, інші втікають, тому і я також“ звучать спершу всі відповіди. Щойно опісля можна довідатися, що на горі бють, ріжуть, стріляють — то знову, що лише зловили якогось злодія. Хочемо забавитися у доброго репортера, тому розпитуємо всіх і вся, від комітетових та впорядчиків до коменданта поліційного відділу, але дістаємо настільки розбіжні та хаотичні інформації, що годі з них відтворити собі точний хід інциденту. Приблизно було воно так. Щоб спровокувати замішання, більший гурт комуністів сів грати у карти і в одному менті счинив авантуру, мовляв — хтось шахрує при грі. У замішанні, що при цьому вийшло, комуністи пробили ножем у плечі кольпортера протикомуністичного видавництва „Дешева книжка“, Василя Грицая зі Жовківщини, опісля нацьковували на нього юрбу окликом: „бийте, це комуніст!“ Здезорієнтовані присутні кинулися бити жертву провокації. Поліційна стежа вилеґітимувала Грицая та окружила, щоб охоронити перед злінчуванням, колиж на нього посипалися дальші удари, опісля й каміння, поліція дала кілька стрілів у повітря. Крім того лекше ранено одну дівчину, здається зі Золочева, одного комуністичного авантюрника та одну дитину — їхніх назвиськ не вдалось нам устійнити.

Підчас замішання комуністи намагалися знищити кіоск з українськими книжками, опісля кинулися демолювати буфетові будки „Рідної Школи“ та інші. Членові львівського робітничого товариства „Сила“ вирвали з рук кілька бльочків, які він давав, збираючи датки на товариство.

З трудом відшукуємо в одній з ярмарочних будок раненого Грицая. Смертельно блідий, на устах кров, переконаний, що це його останні хвилини. Присутній лікар запевнює, що рані, яких нарахував 9, є поверховні. Раненого відвозять до Олеська. Поліційна стежа з 12-ох людей з наїженими штиками кружляє довкруги площі, стаючи час до часу фронтом до юрби, яка скоро успокоюється. Концерт йде спокійно дальше, щойно під кінець починає падати дощ.

Вістка про чергову комуністичну провокацію розходиться миттю; вже коментують її в поїзді подорожні-поляки. „Хто довів до проливу крови?“ „Відомо — люди, що за це беруть гроші, що кидають до братовбивчої боротьби ввесь світ“. **Г.**

Війна в Абисинії ще не покінчилася.

СТОКГОЛЬМ, 17. 8. ПАТ. Начальний лікар шведського амбулянсу заявив у телефонічному інтервю для одного шведського часопису, що війна в Абисинії ще не покінчена; рас Деста й інші абісинські вожди присягли безупинно вести партизантку проти італійців

Крівaві заворушення
у родиннім селі Вітоса.

У Вешхославіцах, родинному селі Вітоса, дійшло до крівавих подій в суботу 15. серпня у роковини перемоги польського війська над боль шевиками у 1920 р. під Варшавою.

По богослуженні і проповіді кс. Пенкалі, ди ректора дієцез. інститугу Кат. Акції, відбулося віче, на якому, як головні промовці виступили: кол. маршал сойму — М. Ратай та адвокат з Тар нова — др Хмель, який відчитав теж резолюції. На вешхославіцьке свято приїхало 8 закорд. ко респондентів, м. іншим представник совітського „Тасса".

Підчас свята прийшло до крівавого інциден ту, який, як подає офіціяльний комунікат виглядав ось так:

„У суботу відбулися у Вешхославіцах пу бличні збори, скликані Людовим Стронніцтвом, в якому взяло участь коло 10.000 членів цього Стронніцтва з повітів тарнівського, домбровсько го і бжеського. При кінці зборів, на яких не бу ло представника влади, члени Л. С. напали без віякої причини на старшого постерункового слід чої служби Ратайчика та побили його буками до непритомности. Втікаючи Ратайчик сховався у недалекій станиці поліції. Юрба — коло 200 осіб озброєна дручками та камінням, кинулася за ним *перервала телефонічні получення, здемолювала станицю поліції та підпалила її.*

Підчас демолювання до 5-тьох постерункових поліції впала низка стрілів. Коли виважено двері до постерунку та обкидано поліціїв камінням, во ни віддали кілька стрілів до напасників. *Наслід ком цього одна особа вбита, дві ранені. Ст. Ра гайчак бореться зі смертю.* На місце приїхали судово-прокураторські власти та влада безпеки".

*

Коли вже відвозили раненого пост. Ратай чика до шпиталю, парубки напали на віз. Віз перевернули, а Ратайчикові знову завдали но жами кільканацять ран.

На місце прибула слідча влада. Слідство ве де прокуратор окр. суду. М. ін. переслухали ко лишнього маршала сойму Ратая, якому візван ня до прокуратора доручили в місцевому ресто рані, де відбувалося прийняття для членів зїзду. На цьому прийнятті був теж кореспондент боль шевицької пресової агенції Тасс, Постриков.

В неділю приїхав до Тарнова воєвода полк. Гнойінський, що разом із старостою Сискою пе ревів люстрацію місця трагічних подій і відві дав у шпиталі раненого поліцая Ратайчика.

Посередництво американських держав в Еспанії

МОНТЕВІДЕО, 17. 8. ПАТ. Міністер закор донних справ Уругваю вислав до урядів усіх американських держав ноту пропонуючи, щоб американські держави посередничили з метою закінчення домашньої війни в Еспанії. Нота підкреслює, що примирливу акцію слід вести в імени всеамериканської унії.

ЛЬОНДОН, 17. 8. ПАТ. Еспанський амбаса дор відвідав нині льорда Галіфакса і відбув з ним довшу розмову про критичне положення в Еспанії. Мін. Іден скоротив свою відпустку, вертається завтра до Льондону і негайно обій має урядування. Видано енергійні розпорядки у справі вдержання невтральности супроти подій в Еспанії.

ГОСТРИЙ ПРОТЕСТ ПОРТУГАЛІЇ ДО МАДРИДСЬКОГО УРЯДУ.

ЛІССАБОНА, П. А. Т. Португальський уряд вислав до мадридського уряду ноту з дуже **гострим протестом** проти нападу озброєних урядових військ на португальську територію недалеко Кампо Майор та сутички з португаль ською прикордонною сторожею недалеко Кам по Майор. Крім того Португалія домагається матеріяльного відшкодування і перепросин. Пор тугальський уряд зажадав теж, щоб мадрид ський уряд звільнив 5 португальських вояків, які попали в полон підчас сутички на кордоні недалеко Роса де ля Фронтейра.

ЗА АВТОНОМІЮ КАТАЛЬОНІЯ ПРОГОЛО-СИТЬ НЕВТРАЛЬНІСТЬ.

В Анде перехопили в суботу радіотелеграму катальонського уряду з Барсельони до головної кватири повстанців у Бургос. **В радіотелеграмі барсельонський уряд пропонує невтральність у війні повстанців з військами мадридського уря ду, якщо ген. Франко і Моля після остаточної перемоги над мадридським урядом запевнять автономію Катальонії.**

МАСОНИ ПІДДЕРЖУЮТЬ МАДРИДСЬКИЙ УРЯД.

ПАРИЖ, П. А. Т. Авас повідомляє з Ма дриду: Еспанська масонська льожа „Великого Сходу" оголосила комунікат у пресі, в якім стверджує, що хоч „у засаді стоїть осторонь від політики", проте з огляду на „брутальну на пасть враз з ордами реакціонерів і плютократії на ліберальні елементи не може залишитися байдужою". Ті, що почали цю боротьбу — за являє Великий Схід — завсіди були відвічними ворогами масонів. Тому між тими, що бються за еспанську демократію, найбільше масонів і їм пересилаємо наше поздоровлення".

ВСЮДИ ПРИХИЛЬНИКИ ПОВСТАННЯ.

БАРСЕЛЬОНА, 17. 8. ПАТ. Катальонський уряд завісив в урядуванні кількасот урядовців та 34-ох професорів, яких уважає прихильника ми повстанців.

В МАДРИДІ РОЗСТРІЛЯЛИ ГЕНЕРАЛА І ПОЛКОВНИКА.

МАДРИД, 17. 8. ПАТ. Нині в год. 5.30 рано у Мадриді розстріляли ген. Фанхула і полк. Квинтана, яких засудив воєнний трибунал за участь у повстанні в касарнях Монтана у Ма дриді.

ПОВСТАНЦІ ЗАНЯЛИ МАЛЯГУ!

ҐІБРАЛЬТАР, 17. 8. ПАТ. Тепер ідуть за вяті бої за Малягу. Частину міста заняли вже повстанці. В обороні Маляги бере активну участь урядова фльота. До Ля Лінеа приїхали нові відділи мароканських військ. Нині рано повстанці розстріляли ген. Кампінса, колиш нього команданта Гренади під закидом зради.

ПАНІЧНИЙ СТРАХ КОМУНІСТІВ ПЕРЕД ПОВСТАНЦЯМИ.

ЛЬОНДОН, 17. 8. ПАТ. Райтер повідомля в Анде: Журналісти, які приїхали з Мадриду оповідають, що столиця довше не може ставити опору повстанцям. Уряд приготовляється покинути Мадрид і переїхати до Валенсії. В Мадриді не можна купити мяса, ярин, риб і хлі ба. Населення відчуває недостачу тютюну. Ма дрид живе у страху перед нападами летунських атак. У кожному випадку слід сподіватися за вяття міліції і боротьби на барикадах, бо мілі ціянти добре озброєні і панічно бояться попасти в руки повстанців.

БОЇ ЗА БАЛЄАРСЬКІ ОСТРОВИ.

ЛЬОНДОН, 17. 8. ПАТ. Урядові війська за сіли на Майорці. Десант не стрінувся з опором повстанців, які пізніше пішли до наступу. Уря дові війська мали 500 убитих і 250 полонених.

СПІЛЬНА НАРАДА ТРЬОХ ҐЕНЕРАЛІВ.

ПАРИЖ, 17. 8. ПАТ. Авас повідомляє з Бур гос, що в неділю приїхав там ген. Франко з 4-ма старшинами головного штабу. Його при

79

о. О. ПРИСТАЙ.

В АМЕРИКАНСЬКОМУ ВАВИЛОНІ.

40. СВОЇ ЗАНЕДБАЛИ, А ЧУЖІ ЗНЕХТУВАЛИ

Підчас 28-ого Евхаристичного Конгресу надавали йому велича вости церковні достойники в пурпурі, дорогоцінних шовках, інфулі та інших коштовних відзнаках. Між ними яскраво виріжнювалися чотири українсько-католицькі єпископи своїми мітрами, жезлами й ризами. Вони кожному впадали в очі, як золотий цвіт соняшника на тлі барвистих квіт ників у садочку. На них не треба було показувати й звертати увагу, бо чужинці самі допитувалися:

Хто ті чотири єпископи?

Відповідь, на жаль, звучала: — Греки.

Греки! З українських греко-католицьких єпископів зробили гре ків... Не було кому подбати, щоб у програмі Евхаристичного Конгресу назвали нас і наших єпископів українцями східньо-галицького обряду. По традиції залишились ми, колишні австріяки або галіціяни — греками. Ніхто з наших міродатних чинників не подбав за нашу **активну** участь в Евхаристичних святах і ми не могли причинитись до слави Царства Божого в нашому східньому обряді. Не відбулася наша Служба Божа в катедральному храмі для усіх католиків і не почули вони там нашого незрівняного церковного співу.

Як воно часто в нас буває, також і цим разом занедбали ми справу. Зрештою ми взагалі не доцінюємо вартости й значіння нашого обряду, попросту нехтуємо ним засліплюючись блеском чужого. Польська при повідка: „Чуже хвалите, свого не знаєте, самі не знаєте, що посідаєте", дуже добре підходить до нас. Цю відємну нашу рису вірно насвітлив о. др. Гавриїл Костельник у статті, що появилася у „Ділі" щойно три роки по шикагськім Евхаристичнім Конґресі, 24. вересня 1929 і своїм змістом, немов виясняє нашу невдалу участь в ньому.

Українсько-католицька церква св. Миколая в Шикаго при Райс вулиці, хоч тоді ще й невикінчена, тобто не мала ще іконостасу й не була помальована, вважалася за найкращу з наших американських цер ков. Збудував її в 1913—14 році о. Н. Струтинський, тодішній шикаг ський парох. Вона виглядала на катедральний храм і наша єпископська катедра у Філядельфії булаб вигідно сховалася в ній.

Підчас Евхаристичного Конгресу відправляли в ній Службу Божу, як я вже згадував, чотири преосвящені владики. За вівтарем, по бо ках, в обох захристіях і перед вівтарем стояло понад сто священиків ріжних обрядів, народностей та ріжного віку та становища. Деякі з них, як ось болгарські, грецькі, румунські й сирійські панотці у своїх типіч них рясах, колпаках на голові, з молитовниками в руках, з бородами та з довгим розпущеним волоссям, що спадало на плечі, нагадували мені українських київо-печерських святців Антонія, Теодозія Атаназія та інших угодників Божих.

За духовенством залягли церкву вірні, між ними найбільше украін ців, а дальше греко-католицькі серби, болгари, греки, сирійці, румуни тощо. Всього народу в українській церкві на Службі Божій підчас Евха ристичного Конгресу було приблизно вісім тисяч душ. Ця скількість стояла в такій самій пропорції до всіх католиків східнього обряду, як і тих міліон присутніх на Жовнірських Полях до всіх римо-католиків у світі.

До речі, велика Служба Божа в східньому обряді мала відбутися в римо-католицькій катедрі, що булоб вийшло лише на користь, і на шому обрядові та народові, і великій акції зєднання Східньої Церкви з св. Апостольською Столицею, акції, що її започаткував ще 18. вересня 1924. святіший отець папа Пій XI. Але, як уже відомо з цитованого листа о. Тарнавського, шикагський римо-католицький кардинал чомусь від мовив нашому єпископові К. Богачевському відступити на цю ціль свою катедру. Про причини цієї відмови кружляли ріжні поголоски, але що це були тільки поголоски, не згадуватиму їх тут. Можливо хтось інший має автентичні інформації в цій справі й колись напише, що там „у траві пищало"".

На нашій Евхаристичній Службі Божій в церкві св. Миколая мав бути присутній також апостольський делегат з Вашингтону, о. І. Бон зано, щоб надати нашому святові й обрядові тим більшої поваги та блеску. Однак так не сталося, хоч часописи вже наперед були спові стили це.

Ці два факти, що кардинал Мунделайн відмовив українцям-като ликам відступити ірляндський катедральний храм на святочну відправу та те, що апостольський делегат злегковажив собі нашого єпископа й наш обряд — зробило на всіх нас, католицьких українців, а не менше й на сербів, болгарів, румунів і т. д., дуже прикре враження. Його вислі вом були часописні статті в нюйоркській „Свободі" й у закарпатсько американськім, католицькім „Русині", де виразно писали, що Рим не ми нас українців-католиків східнього обряду за „своїх", а завжди ставиться до нас, як вітчим до своїх пасербів. Доказом цього був, мовляв, теж 28-ий Евхаристичний Конгрес у Шикаго.

(Далі буде).

вітали ген. Моля і ген. Кабанелляс та інші члени національного уряду. Три генерали відбули довшу нараду, подробиці якої тримають у тайні. По богослуженні в місцевій катедрі ген Франко відлетів літаком до Севіллі.

САН СЕБАСТІЯН ТА ІРУН ОКРУЖИЛИ ПОВСТАНЦІ.

Масова втеча населення до Франції.

ПАРИЖ, 17. 8. ПАТ. З Анде повідомляють, що повстанці окружили Сан Себастіян та Ірун. З Ірунy почали виселювати вчора цивільне населення. Кружляк повстанців „Альміранте Сервера" обстрілював учора прибережну місцевість Санторія і Португалетте, віддалену 20 км. від Більбао.

Нині рано почало населення з Фантарабія масово втікати до Франції. До 1-ої год. перейшло французький кордон 300 осіб, здебільша жінок і дітей. Тому що нині минув речинець ультімату, який повстанці вислали до Ірунy і Сан Себастіян, кораблі повстанців „Альміранте Сервера" і „Еспана" та торпедовець „Веляско" почали бомбардувати оба ці міста. Влада „народнього фронту" загрозила розстрілом 5-ох заручників за кожний гарматній стріл повстанців. Кружляють поголоски, що між розстріляними заручниками згинув теж гр. Романонес. Форт Ґваделюпе фльота повстанців збомбардувала. У форті є коло 200 увязнених прихильників повстанців. Торпедовець „Веляско" збомбардував вільний порт Сан Турсі та спричинив пожежу палива. Жертв у людях не було.

Слідство проти Троцького.

ОСЛЬО, 17. 8. ПАТ. Тому, що провідники норвезької „народньої уні" закинули Троцькому, що він веде нелегальну діяльність, переслухав його шеф служби безпеки з Осльо.

Смерть двох польських летунів у летунській катастрофі

Із Парижа прийшла вістка, що недалеко летовища біля Біяріц скоїлася катастрофа тримоторового літака „Фокер". Він зачепив за дерево та станув у вогні. Літак знищений зовсім. Пільот згинув. Погибший пільот, це Казимир Лясоцький з Варшави. Літак цей один із тих англійських літаків, які французька влада придержала свого часу в Бордо до 2. серпня. Другий літак осів біля Рошель. Підчас осідання наступила катастрофа, а пільот поручник Черковський-Ґолеєвський згинув.

Літаки летіли до Еспанії. xx

100 ОСІБ ЖЕРТВОЮ БУРЕВІЮ.

ГОНҐ-КОНҐ, 17. 8. ПАТ. Мин. ночі перейшов над півд. Китаєм грізний буревій, наслідком якого обсунулася земля, причому погребала живцем сто китайців. Побоюються за долю пасажирів англійського корабля „Льондон", що покинув пристань Гонґ-Конґ і наслідком хуртовини осів на мілині. З усіх сторін півд. Китаю приходять вістки, що було багато людей вбитих і ранених і є великі матеріяльні шкоди.

—o—

ГОРИТЬ 8.000 ГЕКТАРІВ ЛІСА.

МОСКВА, 17. 8. ПАТ. На Уралі горять ліси на просторі 8.000 гектарів. У національному ільменському парку згоріли тисячі звірів. Підчас рятункової акції згинуло багато людей.

—o—

НОВИНКИ.

— **Порядок Богослужень** на храмовий празник Преображення Господнього в храмі Св. Спаса у Львові. Вівторок, 18. ц. м. Навечеріє Празника: в 4.30 попол. початок сповіди; в 6. вечором Велика Вечірня з Литією; в 7. веч. Проповідь. Сповідь до 9 год. веч. Середа 19. ц. м.: Празник Преображення Св. Спаса: в 5. год. рано початок сповіди; в 5.30, 6.30, 9. і 12. год. читані Служби Божі; в 6. год. рано Утреня; в 7.30 перша співана Літургія; в 10. Торжественна Літургія з проповідю, після Літургії Водосвяття і свячення овочів (при погоді в церковній загороді); в 4. год. попол. Велика Вечірня з обходом і Благословенням на закінчення Празника. Четвер, 20. ц. м.: в 7. рано Поминальна Літургія за пок. ктиторів і парохіян.

— **Арештування.** У звязку з подіями на Маківці арештовано Теод. Охримовича, Івана Сенева із Завадова та ще кілька осіб, про яких покищо нема відомостей.

— **Українські пісні у паризькому радіо.** Париська радіостація передасть в пятницю, 21. ц. м. в год. 10. веч. (париський час) концерт вокального квінтету До-Соль. Програма складається з інтернаціонального фолькльору (пісні українські, французькі, англійські, голяндські й інші) в укладі українського композитора Ю. Пономаренка, що обійме теж фортепіяновий супровід. Слід тямити, що париський час годину пізніший від нашого.

— **Хто виграв?** В третім дні тягнення 36-ої держ. льотерії впали м. ін. такі виграні: 100.000 зол. на ч. 47843 54355 180133, 20.000 зол. на ч. 127653, 10.000 зол. на ч. 7465 54651 150416 168493 179544, 5.000 зол. на ч. 29230 114495 188921, 2.000 зол. на ч. 48857 52173 63333 103612, 1.000 зол. на ч. 14631 29901 40726 48822 146975, 500 зол. на ч. 660 23980 47244 69024 83462 86206 114135 131917 133571 134075 143333 145394 158268 173990 174766.

— **Зміцнення львівської радіостації.** В останньому часі перероблять висильну радіостацію у Львові, зміцнюючи її апаратуру з дотеперішніх 16 кв. до сили 50 кв. в антені. В порівнанні до давного засягу нова позволить у промені 80—100 км. слухати радія на детектор.

— **Будова цукроварні в Тернополі.** Нарешті запало рішення в справі вибору місця під будову цукроварні, що має станути на Поділлі. Вибрано комплекс ґрунтів на терені громади Березовиця Велика під Тернополем. Приготування до будови розпічнуться у вересні ц. р. Нова цукроварня буде орухомлена в 1938 р.

— **Домагання льокаторів.** Т-во Охорони льокаторів і субльокаторів рішило вислати до уряду в Варшаві меморіял про конечні вимоги більшости льокаторів. Льокатори домагаються: Дальшої знижки чиншів на 35 прц., це є знижки передвоєнного чиншу на 50 прц.; поширення мораторії на всіх, хто залягає з заплатою чиншу не з власної вини; вкінці заборони домагатися кавції або кількамісячного чиншу при винаймі мешкання.

— **Смерть Ст. Невядомського.** У Львові помер у 79-ому році життя проф. Ст. Невядомський, відомий польський композитор. Свого часу він був директором львівської опери, опісля професором у польському музичному т-ві. Одночасно дався пізнати як визначний музичний критик і музичний прелеґент. Після війни був професором державної музичної консерваторії у Варшаві. Залишив поверх 200 композицій, вокальних і фортепіянових.

— **Почтові контрольори.** Щоб провірювати, чи грошеві листоноші вчас доручають грошеві перекази, будуть ходити окремі почтові контрольори. Контрольор зголоситься до особи, яка мала дістати почтою гроші й провірить, чи вона дістала переказ і на яку суму.

— **Страйк на Чорногорі.** При будові астрономічної обсерваторії на чорногорському верху Піп Іван (2.026 м.) застрайкували мулярі з причини невиплачення їм зарібків. До години страйк зліквідовано.

— **Відгомін Маківки.** Як повідомляє „Хвиля", українські націоналісти із Синевідська Вижного побили кількох жидів із Синевідська, Сколього і Стрия. В Лавочнім хтось підпалив стіг сіна і склад дерева одного жида.

— **Червінка у Станиславові.** В останньому часі у Станиславові стверджено кільканацять випадків занедужань на червінку. Один випадок скінчився смертю.

Спорт.

МИСТЕЦТВА ОКРУЖНОЇ ЛІҐИ.

Корона — Україна 2:2 (1:2).

Перші змагання за мистецтво окружної ліґи принесли Україні ледви ремісовий вислід. Україна грала без Мікльоша. Назагал більше з гри має Україна, яка теж повинна була перемогти. Корона добуває вже в 8 хв. ворота. Вирівнує Україна зі стрілу Петрова. Цей грач добуває теж другі ворота для України. В другій половині знову перевага України, яка не використовує карного. Кілька хвилин перед кінцем добуває Корона зрівнання. Найкращі в Україні Магоцький і Петрів. Корона грала дуже гостро. Суддя п. Гудіч.

С. К. РУСЬ ВИГРАЛА!

Змагання за вхід до чеської ліґи.

УЖГОРОД. **С. К. Русь Ужгород — Батя Злін 4:1 (0:0).**

ШУМПЕРК. **СК. Меріш Шенберг — Градец Крал. 4:1.**

Після цих змагань С. К. Русь Ужгород входить до чеської державної ліґи. Змагання були дуже драматичні. Перша половина гри закінчилася нерішеним вислідом щойно в другій половині С. К. Русь розігралася і стрілила четверо воріт. Цікаве, що С. К. Русь не дав дозволу чеській радієвій стації на трансмітування ходу змагань.

Бажаємо С. К. Русь нових успіхів у чеській державній лізі, побіч таких славних клюбів, як Спарта і Славія. Слід надіятись, що С. К. Русь завитає теж і до нас на товариські змагання з нашими спортовими клюбами. Крім Руси до державної ліґи ввійшла ще Вікторія Жіжков (Прага).

ТОВАРИСЬКІ ЗМАГАННЯ.

ЛЬВІВ. **Вікторія — Луг 1:1 (0:1).**

ЛЬВІВ. **Степ — Ґвязда Штерн 4:1 (2:0).**

Заслужена перемога Степу. Українська дружина перегнала жидівського противника у всіх лініях. Гру зачинає Ґвязда, але оборона Степу ліквідує перший наступ Ґвязди, передає мяч нападові, який не сходить уже до кінця першої частини з карного поля противника, стріляючи в тім часі двоє воріт. У другій частині Ґвязда накидує гостре темпо і в тім часі добуває почесні ворота (Голендер). Степ зривається до протинаступу і у вислідї добуває ще двоє воріт. Ворота добули: Паньчишин 3, Ощудляк 1. Суддя п. Набелец.

ПЕРЕМИШЛЬ. **Сян (комб.) — Польонія І б 7:1.** Ворота добули Партика 4, Романець 2 і Березовський. Суддя п. Пілерсдорф.

Гапоель — Спартак 1:0. Змагання з приводу свята робітничого спорту.

ОКРУЖНА ЛІҐА.

ЯРОСЛАВ. Чорні — Огніско 4:3. Суддя п. Курцвайль.

ЛЬВІВ. Лехія — Ресовія 3:0 в. о.

ЛЬВІВ. Лехія — Ресовія 3:1. Тому, До Ресовія не приїхала на час, суддя відсвистав воковер. Товариські змагання закінчилися перемогою Лехії.

ДЕРЖАВНА ЛІҐА.

КРАКІВ. Варшавянка — Ґарбарня 1:0 (0:0).

МИСТЕЦТВА Б-КЛЯСИ В СТРИЮ.

Стриянка — Скала 3:1. Гра велася в часі дощу і в скорім темпі. Найкращі в Скалі Мелинь і воротар Малецький. Ворота для Скали добув Мелинь. Суддював п. Кручковський.

КАРИ В ПРОЛОМІ.

Провід Пролому покарав двох братів Демянчуків довгоречинцевою дискваліфікацією.

МИСТЕЦТВА УСС.

В минулу неділю почалися мистецтва У. С. С. Львівської Округи. В мистецтвах беруть участь такі клюби: Буй-Тур (Сигнівка), Буревій (Левандівка), Тризуб (Богданівка), Чорноморці (Знесіння), Богун і УРСК та Дніпро з Винник.

Чорноморці — УРСК 13:1 (8:0). Чорноморці переважали весь час. УРСК зовсім слабий, хоч деякі змагуни мають завдатки на добрих грачів. Переможці, хоч осягнули такий високий вислід, не вдоволили. Напад рішучe за повільний, бічні помічники непевні. Теж саме можна сказати про оборону. Ворота добули Петрівський 5, Лотоцький II 3, Семирас 2, Лужняк 2 і Лунь. УРСК добув ворота з карного. Суддя п. Повзанюк.

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОГО СОКОЛА В ХОДОРОВІ,

...кий відбувся з нагоди 30-ліття істрування місцевого ...гн'ада в дні 16. серпня 1936 р. виказав, що й під спорто... вим оглядом соколи можуть похвалитися поважними успіхами. І так: на 18 стартуючих у 100-метрівці перше місце осягнув побр. В. Скоробогатий (Жидачів) в часі 12.07 сек. Друге місце мав побр. С. Вербовський (Ходорів), а третє побр. С. Чехут (Жидачів). На 9 стартуючих у бігу 60 м. учасників перший до мети прибув Жмуркевич (Ходорів) у часі 8.09 сек. Друге й третє місце мали Андрійовий і Стиранівський. В скоці вдовжінь, де стартувало 16 побратимів, осягнули С. Чехут 5.65 м., В. Скоробогатий 5.53 м., і Олійник (Ходорів) 5.10 м. У меті ратищем осягнув М. Калинець (Ходорів) 26.75 м., В. Калинець (Ходорів) 24.88 м., А. Хомусяк 23.22 м.

РУХАНКОВІ ВПРАВИ В СОКОЛІ-БАТЬКУ.

Подається до відома, що правильні руханкові вправи всіх відділів Т-ва Сокіл-Батько почнуться в перших днях вересня ц. р. Звертаємо увагу, що з приводу відновлення руханкової салі С.-Б. обовязуватиме всіх руховиків соколів і несоколів правильний руханковий одяг, а зокрема руханкові капці. Тому просимо всіх, які бажають вправляти в руханковій салі С.-Б. здержатися покищо з купівлею руханк. капців, аж до нового оголошення

Нач. вправ С.-Б.

—o—

Нові книжки й журнали.

НОТИ.

ТРИ ПІСНІ на чоловічий хор. Слова Т. Шевченка, музика Я. Смеречанського. 1) Заповіт 2) Гусари, 3) Село. Ціна 1 зол.

НАРОДНІ ПІСНІ. Записані в Добрівлянах біля Заліщик. Уклад на мішаний хор Я. Смеречанського. Ціна 50 сот

Для нашої будучности не байдуже, чи громадянство сплатить інвалідам затягнений довг, чи покине їх безпомічних власному терпінню!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Національний Хор під мист. проводом Дм. Котка.

18. VIII. Чортків.

Український Нар. Театр. ім. І. Тобілевича.

Снятин:

18. VIII. Інваліди.

Зі Снятина іде театр до Городенки.

Городенка.

19. VIII. Дівча з Маслосоюзу.

20. VIII, Муж двох жінок".

21. VIII. Лев з Абісинії.

22. VIII. Циганський барон.

23. VIII. Ой не ходи Грицю.

24. VIII. Інваліди.

25. VIII. Німа теща.

З Городенки іде театр до Заліщик. Режисерія театру викінчує постанову „Ніж" і „Гальки".

Великий Театр:

Вівторок, 18. VIII. год. 8, веч. „Малощо не ніч пошлюбна".

Середа, 19. VIII. год. 8 веч. „Пані пресесова".

Четвер, 20. VIII. год. 8. веч. „Малощо не ніч пошлюбна".

Пятниця, 21. VIII. год. 8. веч. „Пані пресесова".

Театр Ріжнородностей:

Нечинний.

Кіна.

АПОЛЬО: „Такі то дівчата", „Зузанна йде у світ".

АТЛЯНТИК: „Нові Тарзанові пригоди".

ВАНДА: „Осінні маневри", „Індійські піхотинці".

ҐРАЖИНА: „Забута людина", „Нічна стежа" з Фліпом і Флапом.

КАСІНО: „Одна з тисяча" з Мартою Еґерт.

КОПЕРНИК: „Геройський форт Дуомон" і звукові додатки.

МАРУСЕНЬКА: „Геройський форт Дуомон" і звукові додатки.

МЕТРО: „Правда про кохання" і „Чарівник Слім".

МІРАЖ: „Юліка" (з Дж. Альпар і Ґуст. Фреліхом), „Вероніка" (з Фр. Ґаль).

МУЗА: „Мельодії знад Дунаю".

ПАКС: Нечинне.

ПАЛЯС: „Тайна п-и Брінкс".

ПАН: „Імітація життя", „Нічне життя богів".

РАЙ: „Кохай лише мене" і музична комедія.

СВІТ: „Щораз вище" з Ґрольдом Льойдом і „Що може Париж".

СТИЛЕВЕ: Цирк Саран" із Лео Слезаком, ревія „З усього серця".

ТОН: „Сеньоріта в масці" „Світло в темряві".

УТІХА: „Голос засудженця", ревія „Чін-Чон-Чав".

ХИМЕРА: „Герой мимоволі" („Я хотів би, та боюся").

ФОТОПЛЯСТІКОН.

(пл. Марійська 5.)

„Швеція".

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Вівторок, 18. серпня 1936.

Відень (506,8) 15.20 Діточі пісоньки, 17.20 Солісти. Штарен баритон, 20.00 Барвний світ оперетки, Баер сопр., Бальовіні, тенор, **Кошиці** (259,1) 18.30 Чеські пісні. **Прага** (470,2) 16.50 Скрипка, 18.05 Радіймо, приятелі, попурі на нар. теми. **Париж** (1648) 11.00 Симф. музика, 17.30 Концерт, 20.00 Форт. рецітаWhile, 20.45 Слово-муз. авд. **Білгород** (437,3) 13.15 Нар. пісні, 17.00 Співочий ресітaль. 18.00 Нар. музика, 20.50 Арії та пісні. **Берлін** (356,7) 12.00 Популярна музика, 16.00 Розр. музика, 16.30 Пісні, 17.00 Форт. ресітaль. **Кеніґсвустерґавзен** (1571) 11.00 Розр. концерт, 14.00, 17.00, 18.00, 20.10 Музика. **Будапешт** (549,5) 12.05 Концерт балалайк. орх., 17.00 Хор, 18.20 Сальон. музика, 20.00 Спів. **Міляно** (368,6) 11.30 Легка музика, 20.45 „Іль Ґуарані" оп. Ґомеза. **Рим** (420,8) 13.20, 21.15 Розр. концерт, 17.15 Вок. концерт, 22.15 Танк. музика.

Середа, 19. серпня 1936.

Відень (506,8) 12.00, 13.10, 19.30 Концерт, 22.10 Танки всього світа, **Прага** 4702) 12.35, 19.00 Концерт, 17.05 Легка музика, **Париж** (1648) 11.00, 12.15 Легка музика, 17.30 Симф. орх., 20.00 Муз. мандрівка по світі. **Білгород** (437,3) 17.20 Спів. ресітaль, 19.50 Нар. пісні, **Берлін** (356,7) 11.00 Форт. музика, пісні, 14.00 Танк. музика, спів, 15.00 Легка музика, спів, 18.30 Сп. ресітaль японського співака Иоші Фуджівара, 20.50 Музика народів, **Кеніґсвустерґавзен** (1571) 8.00 Розр. музика, 10.00 Весела музика з часів Моцарта, 14.00, 16.00, 18.00 Музика, 19.00 Нар. пісні й танки, **Будапешт** (549,5) 13.30 Скрипка, 14.05 Спів, 18.55 Мадярські нар. пісні в супр. циг. орх., **Міляно** (368,6) 11.30 Розр. музика, 17.15 Скрипка, **Рим** (420,8) 17.15 Солісти, 20.40 Орх. концерт, 21.50 Мандрівка по італ. пляжах, муз. авд.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Вівторок, 18. серпня 1936.

11.57 Сиґнал часу, 12.03 О. Недбаль: „Польська кров" попурі, гр. пл., 12.13 Полудневий денник, 12.23 Концерт: Літні настрої, 14.30—15.30 Програма на сьогодні, Трохи інформацій, Для розривки, гр. пл., 15.30 Господарські вістки, 15.45 Скринька ПКО, 16.00 Славні вальси, гр. пл., 16.45 Відчит: Гетьман Ст. Конецпольський, 17.00 Концерт симф. орх., 17.50 Ростини-барометри, 18.00 Сільва рерум, 18.05 Ідемо на прогульку, опов. для дітей, 18.15 Легка музика з гр. пл., 18.25 Література міщанства у XVII. ст., 18.35 Програма на завтра, 18.40 Рекл. концерт, 18.50 Актуальна гутірка, 19.00 „На поверх вище" оперетка Іґн. Ґертнера, 20.30 „З морською книжкою над море", 20.45 Вечірний денник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 Концерт нар. капелі, гутірка, 22.00 За кулісами Олімпіяди, 22.15 Спортові вістки, 22.25 Танкова музика; у перерві в год. 22.55 Останні вістки, 23.00 Закінчення авдицій.

Середа, 19. серпня 1936.

11.57 Сиґнал часу, 12.03 Собача академія. 12.13 Полудневий денник, 12.23 Для розривки, гр. пл., 14.30—15.30 Програма на сьогодні, Трохи інформацій, Концерт бажань, 15.30 Господарські вістки, 15.45 Для дітей: „Діти на подвірі", 16.00 Концерт орх., 17.00 Тріо, Я. Новак бас, 17.50 Анекдоти з життя Ол. Моджеєвської, 18.00 Сільва рерум, 18.05 Нар. баляди та пісні, Фріч сопр., 18.25 Правдива та фальшива новочасність жінки, 18.35 Програма на завтра, 18.40 Рекляновий концерт, 18.50 Актуальна гутірка, 19.00 Концерт орх., Вермінська сопр., 20.00 Техн. скринька, 20.15 Легка муз. з гр. пл., 20.30 Мандрівка мікрофону по провінції, 20.45 Вечірній денник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 Твори Фр. Шопена в вик. славних артистів, гр. пл., 21.30 Шлеські нар. пісні, муж. квартет у супр. форт., 22.00 Що каже Европа про мин. Олімпіяду, 22.15 Спортові вістки, 12.25 Концерт орх.; у перерві в год. 22.55 Останні вістки, 23.00 Закінчення авдицій.

ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

БІРЖА.

Варшава (ПАТ)

ГРОШІ.

Купно — продаж: Бельґи бельг. 89.76—89.33, Дол. американські 5.32.50 — 5.29.50, Доляри канад. 5.31.50 — 5.28.50, Фльорени голянд. 361.62 — 359.90, Франки фр. 35.07 — 34.91, Франки шв. 173.62 — 172.78, Фунти англ. 26.79 — 26.63, Гульдени данцігські 100.20 — 99.80, Корони чеські 20.10—19.70, Корони данські 119.59, 118.75, Корони норв. 134.58—133.60, Кор. шв. 138.08—137.10, Ліри італ. 36.50—34.50, Марки фін. 11.81—11.60, Марки нім. 138 — 133 Шил. австр. 99 — 98, Марки нім. срібні 149—141.

Акції.

Банк Польський 97, Лільпоп 12.30,

Папери.

3 інвест. 1. ем. 63, 2. ем. 61.25, серійна 1, ем. 77, 2. 75.50, 5 конв. 46.50, 6 дол. 61, 4 прц. прем. дол. 47.25, 47.50, 7 прц. стаб. 48.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

„Маслосоюз" повідомляє, що від дня 15. серпня ц. р. кооперативам платив за: льоко Львів.

1 кг. масла десерового бльок. без опакування	2.15 зол.
1 кг. масла десер. бочкового включно з бочк. опакуванням	2.20 „
1 кг. масла експорт. включно з експортовим опакуванням дає зачет	2.40 „
1 л. молока від 10. VII	0.13 „
1 к. яєць	2.60 „

Тенденція на масло знижкова, на молоко слаба, на яйця вдержана,

Маслосоюз повідомляє, що в дні 17. VIII. ц. р. платив своїм доставцям за 1 кг. живої птиці, льоко подвіря птахомясарні „М. С." у Львові, (пл. Більчевського ч. 3) такі ціни:

Курята І. кл. щойно від 0.80 кг. вгору	0.90 „
Курки без остріг І. кл. щойно від 170 кг. вгору	1.00 „
Качки молоді, товщеві І. кл. щойно від 1.60 кг. вгору	0.90 „

Ціни денні.

Приймає птицю тільки першої кляси. Гірших сортів рішуче не приймає.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.